

[Rager.]

Men beklageligvis var Forholdet jo det, at et Par af de ærede Medlemmer her i Salen ikke fandt mine Udtalelser berettigede.

Man kan altid diskutere, hvor skarpt man bør udtale sig. Jeg udtalte mig med Vilje skarpt, om end jeg bestemt vil hævde, at jeg havde Berettigelse til at udtale mig endnu skarpere, hvis jeg havde ønsket det. Men jeg vil gerne til de to Medlemmer der deltog i Diskussionen, fremsætte nogle Korrektiver til deres sidste Udtalelser.

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen sagde, at efter hans Mening var det en urimelig Omtale, jeg havde gjort dette Udvalg til Genstand for; han benægtede Berettigelsen af den og tog bestemt Afstand fra den. Naar det ærede Medlem over for dette høje Ting gør sig til Dommer med Hensyn til et Spørgsmaal, der maa være afgørende, skal jeg naturligvis som Part i Sagen ikke begynde at drøfte, om det ærede Medlem har Ret til at fremsætte disse Udtalelser eller ej. Men jeg vil gerne have Lov til over for det høje Ting at pege paa, at den Drøftelse, paa Grundlag af hvilken jeg fremsatte mine Udtalelser, fandt Sted i et Møde, hvor det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen ikke var til Stede. Det ærede Medlem kan naturligvis have faaet et Referat, men efter Mødelisten den Dag er Referatet formentlig givet af en af de i Sagen implicerede. Det skal jeg nu ganske lade ligge, men det forekommer mig blot, at det ærede Medlem maa have glemst, da vi sidst forhandlede, at gøre det høje Ting opmærksom paa, at det ærede Medlem ikke havde været til Stede selv og hørt den Diskussion, der dannede Grundlaget for de Udtalelser fra min Side, som han bedømte. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem er mig taknemmelig for, at jeg har rettet denne Forglemmelse.

Noget anderledes staaer det med det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, som fremkom med nogle Udtalelser, der ikke kan dækkes af, at det ærede Medlem ikke var til Stede, hvor det skete, som han fortav. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft udtalte, at i Luftværnsforeningens Landsstyrelse havde jeg indtaget en fuldkommen ensom Stilling, jeg havde ikke fundet Tilslutning til den Kritik, jeg havde fremført. Og det udtaler det ærede Medlem, skønt han er vidende om, at umiddelbart efter at min Kritik var blevet fremført der, skete der det, at Kvindeudvalget skulde genvælges, og jeg forlangte Afstemning, og her staaer følgende i Protokollatet — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat —:

„Efter Ingeniør Ragers Ønske fore-

toges der Afstemning vedrørende Valget. De foreslaaede valgtes enstemmigt, idet dog Borgmester P. J. Pedersen og Ingeniør Rager samt de tre Damer, der var paa Valg, afholdt sig fra at stemme.“

De tre Damer var jo Part i Sagen, men Borgmester P. J. Pedersen og jeg afholdt os fra at stemme, og han er jo den Mand, der er Formand for Luftværnsforeningens Bestyrelse i København, og som i alle Møderne, hvor Medlemmer af Luftværnsforeningens Københavnsbestyrelse har været med, har kunnet henvise til, at hans Bestyrelse stod enstemmigt bag ham.

Nu skal jeg ikke over for det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft sige, at det ærede Medlem her med Vilje har udtalt sig usandt; det havde jeg jo i og for sig Ret til, men jeg tror aldrig, det ærede Medlem vilde gøre noget saadant. Jeg tager denne Sag frem her over for det ærede Medlem, fordi jeg saa ofte over for ham har peget paa, at naar vi drøfter Sager, der vedrører Landets Forsvar og Civilbeskyttelsen, taler det ærede Medlem altid paa en saadan Maade, at jeg mange Gange har sagt til mig selv: Ja men, det er jo Følelserne, der løber af med det ærede Medlem, Kendsgerningerne fortøner sig, det er det ærede Medlems Stemning, der staaer bagved! Og det ærede Medlem har saamænd den Dag talt ud fra den ærlige Overbevisning, at det maatte jo dog være saadan, at et Standpunkt, som jeg havde i denne Sag, og som var det ærede Medlem vederstyggeligt, stod jeg ene om. Det ærede Medlem har slet ikke tænkt paa, at det var protokolleret, at jeg stod ikke ene. Dette har jeg ønsket at fremføre.

Man har sagt: Ja men dette Kvindernes Arbejde er jo et frivilligt Arbejde, og saa skal det ikke være underkastet Kritik. Min Anskuelse med Hensyn til dem, der frivilligt paatager sig Arbejde og Forpligtelser, er, at de er moralsk forpligtede til at gøre sig om muligt betydelig større Umage og føle sig endnu mere disciplinerede end de, der udfører et Arbejde som Erhverv. For de, der har Erhvervsarbejde, kan jo flyttes ud, og derved har man Krammet paa dem; men for de andres Vedkommende gælder det, at de har følt en moralsk Forpligtelse til at udføre Arbejdet frivilligt og derved naturligvis ogsaa er pligtige at give Møde, naar der kaldes paa dem. Skal de af tvingende Grunde have Orlov, ja, saa maa de kunne faa det, for det er jo saadan her i Landet, at frie Mennesker kan altid faa Orlov. Over for Soldater kan man naturligvis nægte Orlov under eet kategorisk, men hvis man over for frie Mennesker nægter